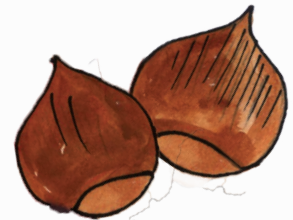

Ένα σκιουράκι
διαφορετικό
από τα άλλα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όλγα Χαιροπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δήμητρα Πέππα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Γεωργία Πειρουνάκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ Εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Οκτώβριος 2025

ISBN: 978-960-468-416-8

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ
Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους
Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα
Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

*Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού
σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη,
χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη.*

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά •
Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλαναγνωσία. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

Όλγα Χαιροπούλου

Ένα σκιουράκι

διαφορετικό

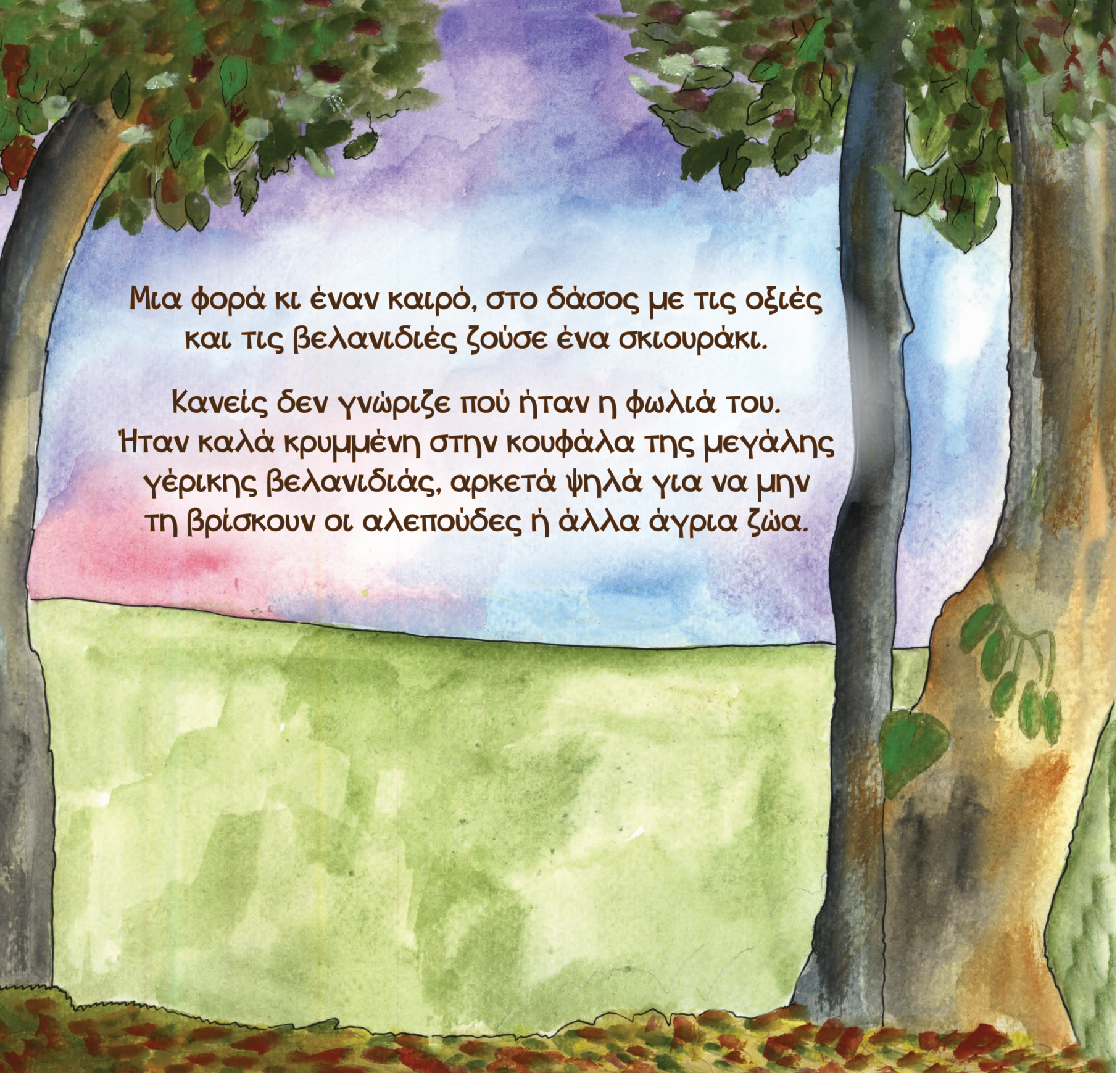
από τα άλλα

Εικονογράφηση:
Δήμητρα Πέππα

εκδόσεις
Μιχαήλ
Σιδερη

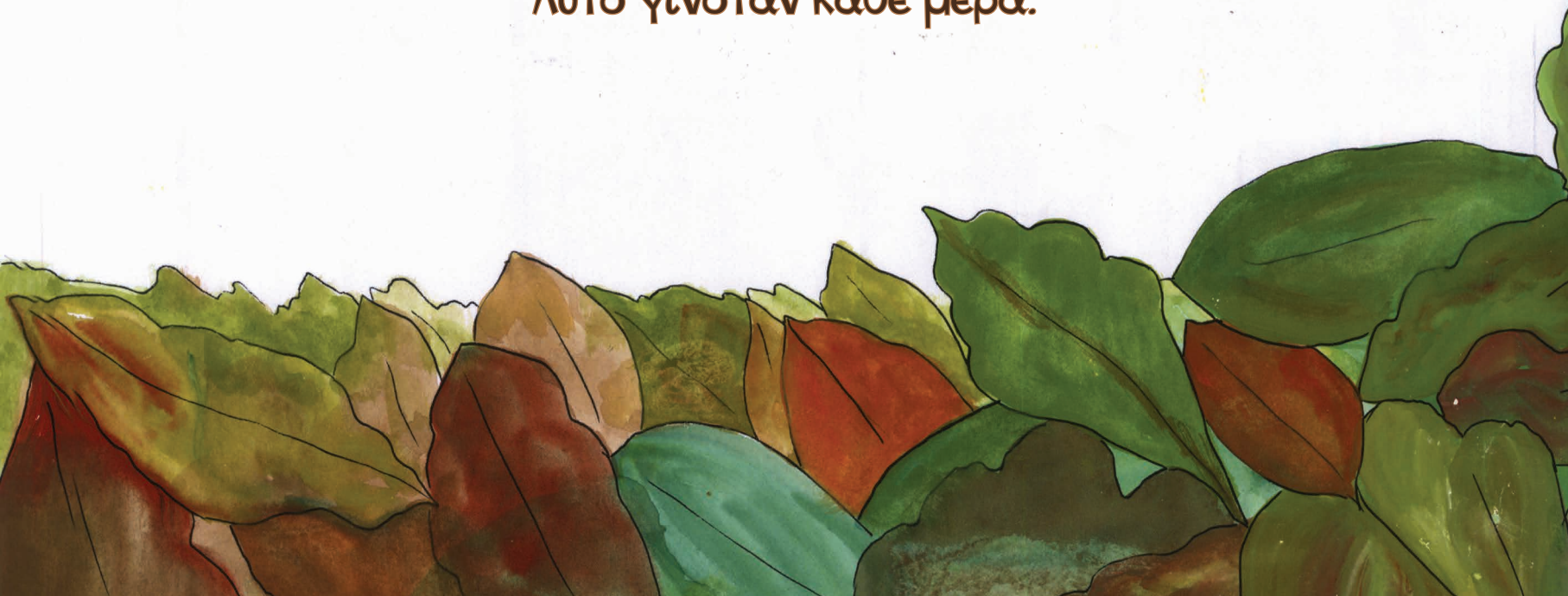
Μια φορά κι έναν καιρό, στο δάσος με τις οξιές
και τις βελανιδιές ζούσε ένα σκιουράκι.

Κανείς δεν γνώριζε πού ήταν η φωλιά του.
Ήταν καλά κρυμμένη στην κουφάλα της μεγάλης
γέρικης βελανιδιάς, αρκετά ψηλά για να μην
τη βρίσκουν οι αλεπούδες ή άλλα άγρια ζώα.

Κάθε πρωί έβγαινε από τη φωλιά του,
πηδούσε από κλαδί σε κλαδί και από δέντρο σε δέντρο
και κατέβαινε κάτω στο έδαφος για να βρει
λίγα βελανίδια να φάει.

Έφαχνε μέσα στα χόρτα, κάτω από τα ξερά φύλλα
και όταν έβρισκε ένα βελανίδι, το έπιανε
με τα δυο του χέρια, στηριζόταν στα πόδια του
και στην ουρά του και το έτρωγε.

Αυτό γινόταν κάθε μέρα.

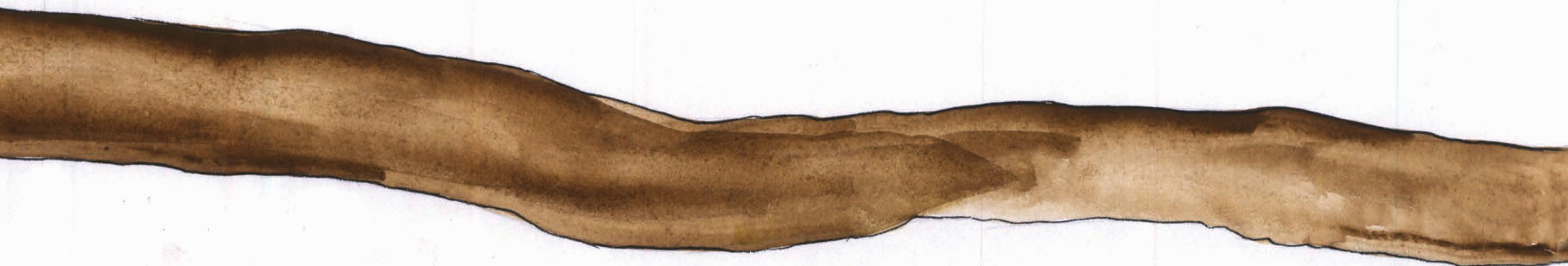

Όταν χόρταινε ή κουραζόταν,
σκαρφάλωνε πάλι στα δέντρα
και κλαδί κλαδί γύριζε
στη φωλιά του για να κοιμηθεί.

Ήταν ένα όμορφο σκιουράκι,
με την κοκκινωπή του γούνα,
τη φουντωτή του ουρά,
τα μικρά μυτερά του αυτιά
και την άσπρη του μουσουδίτσα.

Ήταν κοριτσάκι, κι ένιωθε πολύ μόνο του...

Μια μέρα, εμφανίστηκε στο δάσος
ένα ακόμα σκιουράκι.
Εκείνο ήταν αγόρι, είχε μαύρο τρίχωμα,
μαύρη φουντωτή ουρά
και λένε πως είχε έρθει από την Αμερική.

Πέρασαν αρκετές ημέρες χωρίς
να κάνουν καθόλου παρέα.

Όμως, κάποια μέρα...

- Εγώ το βρήκα πρώτη, είναι δικό μου,
φώναζε η σκιουρίνα.

- Δικό μου είναι, εγώ το έπιασα πρώτος,
απαντούσε το αγораκι.

Μάλωναν για ένα βελανίδι...

«Δικό μου», «δικό σου» έλεγαν,
μα κανένα δεν ήθελε να το αφήσει.
Μάλωσαν κάμποση ώρα και μετά κουράστηκαν.

- Πάρ' το, δεν το θέλω εγώ. Θα βρω άλλα,
του είπε το κοριτσάκι και έφυγε.

Το μαύρο σκιουράκι το έφαγε
με μεγάλη ευχαρίστηση. Χόρτασε.

- Μα, πού πήγε η σκιουρίνα;
αναρωτήθηκε μετά.

Άρχισε να ψάχνει δεξιά, αριστερά,
έψαξε πάνω στα δέντρα, όμως,
δεν μπόρεσε να βρει το κοριτσάκι,
έτσι όπως ήταν καλά κρυμμένο
στη φωλιά του.

Σήμερα θα καθίσω κάτω
από αυτό το μεγάλο δέντρο
και θα την περιμένω,
είπε μέσα του.

Πρέπει να βρω αυτό το όμορφο
κοριτσάκι και να γίνουμε φίλοι.

Βρήκε και ένα αρκετά μεγάλο
βελανίδι, μπορεί ίσως να είχε βρει
και κάποιους άλλους καρπούς,
και το περίμενε.

